

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **I.B.,** zastoupeného advokátem Mgr. Markem Sedlákem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. 36 Az 543/2003,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatel včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR (dále jen „žalovaný“) ze dne 20. 2. 2003, č. j. OAM-2248/VL-16-P18-2002, o neudělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), když namítá nezákonnost napadeného usnesení, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí o neudělení azylu podle zákona č. 325/1999 Sb.

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že žaloba pouze obecně vytýkala, že byl porušen zákon, aniž by obsahovala i konkrétní skutečnosti. Stěžovatel se oproti tomu

domnívá, že jeho žaloba splňovala jak obecné nároky na podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., tak nároky na žalobu podle § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Ve skutkových věcech stěžovatel odkázal v žalobě dostatečně na správní spis a svá vyjádření v něm obsažená, odkázal na zákonná ustanovení, která považoval ve svém případě za porušená, a zahrnul do své žaloby i ostatní náležitosti.

Z těchto důvodů se stěžovatel domnívá, že jeho žaloba měla být meritorně projednána, a proto navrhuje zrušit napadené usnesení krajského soudu, kterým byla naopak odmítnuta, a zároveň žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 25. 4. 2002 na základě žádosti, v níž je jako důvod uvedeno, že si stěžovatelova manželka na Ukrajině vypůjčila vyšší finanční částku na koupi pozemku a poté měli na Ukrajině velké dluhy. Stěžovatel také neměl na Ukrajině žádnou práci, v ČR už pobývalo několik dalších členů jeho rodiny. V pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 18. 6. 2002 stěžovatel uvedl totéž a doplnil, že v ČR pobýval na legálně od roku 1996 do roku 2002, kdy skončila platnost jeho povolení k pobytu. Na Ukrajinu se ovšem vrátit nechtěl, neboť se tam obával vyděračů, kteří by po něm chtěli peníze proto, že pracoval v ČR, a vyhrožovali mu zabitím syna. Tito vyděrači ho ostatně již kontaktovali.

Žalovaný azyl neudělil výše označeným rozhodnutím ze dne 20. 2. 2003, když uvedl, že během správního řízení bylo objasněno, že důvodem stěžovatelovy žádosti o udělení azylu byla snaha o legalizaci pobytu v ČR. Stěžovatel dle žalovaného uvedl jako důvod odchodu z Ukrajiny ekonomické problémy, tedy nesplacený manželčin dluh a svou nezaměstnanost. Tyto ekonomické potíže ovšem nemohou být důvodem pro udělení azylu, stejně jako obavy z výhrůžek neznámých osob, neboť tyto výhrůžky nebyly motivovány důvody obsaženými v § 12 zákona o azylu, ale snahou získat neoprávněný majetkový prospěch. Žádná z azylově relevantních skutečností mu ostatně nehrozí ani pro případ návratu na Ukrajinu a stěžovatelovu žádost o azyl tak nebylo možno podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Dále žalovaný neshledal ani podmínky umožňující udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu ani překážku vycestování podle § 91 téhož zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Brně, v níž se omezil na výtky namítající nesplnění některých náležitostí správního řízení podle zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, a na tvrzení, že dle svého názoru splňuje podmínky § 12 a § 14 zákona o azylu a také § 91 téhož zákona. V ostatním odkázal na správní spis.

Krajský soud stěžovatele vyzval svým usnesením ze dne 21. 5. 2003 k doplnění žaloby, zejména k označení žalobních bodů, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatel napadené výroky rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Poté, co stěžovatel na toto usnesení ve stanovené lhůtě nijak nezareagoval, odmítl krajský soud jeho žalobu výše uvedeným usnesením ze dne 29. 4. 2004 napadeným nyní posuzovanou kasační stížností. V tomto usnesení krajský soud shledal, že stěžovatelův návrh musel být odmítnut, neboť pravomocné rozhodnutí správního orgánu soud přezkoumává podle § 75 odst. 2 s. ř. s. pouze v mezích žalobních bodů v žalobě uvedených, přičemž tato žaloba musí obsahovat náležitosti vyplývající z ustanovení § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. a jejím základem musí být podle § 65 odst. 1 s. ř. s. tvrzené porušení práv úkonem správního orgánu napadeným danou žalobou spočívající v porušení žalobcem označeného

právního předpisu. U stěžovatelovy žaloby tyto náležitosti, jež by soudu umožňovaly o věci rozhodnout, soud neshledal, když se stěžovatel omezil v zásadě jen na ohlášení nesouhlasu s napadeným rozhodnutím žalovaného. Bez doplnění žaloby, zejména o její petit, tvrzení důvodu nezákonnosti a označení napadaných výroků rozhodnutí, nebylo dle názoru krajského soudu možno o věci dále jednat, přitom stěžovatel tyto nedostatky neodstranil ani poté, co mu bylo doručeno usnesení, jímž byl vyzván k doplnění chybějících náležitostí žaloby. Z těchto důvodů krajský soud tuto žalobu odmítl usnesením napadeným nyní posuzovanou kasační stížností.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Brně v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud posoudil jedinou komplexní stížnostní námitku uplatněnou stěžovatelem především pohledem své dosavadní judikatury. Z ní je pro posuzovaný případ relevantní zejména právní názor zdejšího soudu vyjádřený v jeho rozsudku ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. 4 Azs 149/2004 (publ. pod č. 488/2005 Sb. NSS): *„Žalobní body [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] musí obsahovat jak právní, tak zpravidla i skutkové důvody, pro které žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné. Pokud žaloba postrádala potřebná konkrétní skutková tvrzení a žalobce vzdor výzvě a poučení soudu nijak nereagoval a vadu neodstranil, postupoval krajský soud v souladu se zákonem, odmítl-li žalobcovo podání z tohoto důvodu.“*

Nejvyšší správní soud se tudíž ztotožňuje se závěrem Krajského soudu v Brně, který konstatoval, že stěžovatelem podaná žaloba postrádá některé náležitosti podle § 71 odst. 1 s. ř. s. I podle názoru Nejvyššího správního soudu je z podané žaloby patrno pouze to, kdo je účastníkem řízení, které rozhodnutí je napadáno a které jsou právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Zcela pominuty tak zůstaly skutkové důvody, ačkoli podle písm. d) uvedeného ustanovení musí být právě z nich patrno, z jakých i skutkových důvodů považuje stěžovatel napadené rozhodnutí za nezákonné. Odkaz na spisový materiál vztahující se k žádosti o azyl se jeví jako naprosto nedostatečný úkon stěžovatele, neboť úkolem soudů jednajících a rozhodujících ve správním soudnictví není vyhledávat jednotlivá tvrzení účastníků v různých částech správního spisu a ve vztahu k tomu pochybení správního orgánu v předcházejícím řízení, nýbrž přezkoumávat konkrétní kroky, na něž účastník řízení ve své žalobě poukáže a které specifikuje. Je to jeden ze základních

rozdílů mezi přezkumem správním, kdy např. podle § 59 správního řádu odvolací orgán přezkoumá napadené rozhodnutí v celém rozsahu a je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě zjištěné vady odstraní, a řízením soudním, kde taková povinnost uložena není.

Ze zákonné dikce výše uvedených ustanovení soudního řádu správního je zřejmé, že jestliže podání neobsahuje zákonem stanovené náležitosti, soud vyzve žalobce k jejich odstranění v přiměřené lhůtě. Tato lhůta byla stanovena krajským soudem na 15 dnů. V usnesení, které obsahovalo tuto výzvu, byl stěžovatel poučen o tom, jakým způsobem má svou žalobu doplnit, jakož i o tom, že neodstraní-li vady podání, soud usnesením řízení o tomto podání odmítne. Na výzvu soudu stěžovatel nikterak nereagoval, ani nepožádal o případné prodloužení lhůty, která se i s ohledem k povaze předmětného úkonu, k němuž byla určena, jeví i Nejvyššímu správnímu soudu jako přiměřená. V procesním postupu krajského soudu neshledal za této situace Nejvyšší správní soud žádnou nezákonnost, neboť zcela odpovídal citovanému ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že Krajský soud v Brně nepochybil, když z důvodu nedoplnění žaloby, pro něž nebylo možno v řízení pokračovat, žalobu odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že se Krajský soud v Brně napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Ministerstvu vnitra náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se Ministerstvu vnitra nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu